

Születésünk előtt mindannyian be vagyunk drótozva. Aztán elveszítjük ezt az igazán közvetlen kapcsolatot a világgal, amikor az orvos elvágja a köldökzsinórt. Én azok közé tartozom, akik megpróbálnak visszatérni.

82 Balogh Dávid

TOTALLY WIRED

amikor elkezdtem rólam szóló mondatokat formálni. Alany, állítmány: az ember két legnagyobb élethuzugsága-gondoltam.

Azért kezdtem zenélni, mert ösztönösen irtóztam a mondatoktól. Azokat is utáltam, akik sokat beszélnek magukról, és magamtól is undorodtam,

Tizenhat éves lehettem. Zongorán kezdtem, aztán gitárral folytattam, viszont nagyon hamar rá kellett jönnöm, hogy a dallamok is mondatok. Kérdések, válaszok, állítások, tagadások. Eladtam a gitárom egy cimborámnak, aki rockzenekart akart alapítani. Most úgy tudom, autószerelő.

De szerencsére azokban az években hatalmasat fejlődött az elektronikus zene. Nem csak divatos lett egyszerre, de művészileg is új utakat nyitó előadók jelentek meg. Tízpercekig kitartott hangok, kietlen zajok, egy ember-telen világ embertelen tükkörképei. Azt hiszem, csak azután kezdtem el szeretni az életet, hogy először hallgattam végig egy Autechre-albumot.

Gyárkörnyékeken kószáltam egyedül órákig, aztán betéptem valahol a városzélen. Teljes erőmmel arra a fekélyes ürességre fókuszáltam, ami bennem honolt. Végre a helyemen voltam. Legyőzhetetlennek éreztem magam. Aztán a szüleim egy napon rám hívták a mentőt és elvitettek. Harmadik napja nem szólaltam meg.

A diliházról homályos emlékeim vannak. Az megvan, hogy természetesen a gyógyszerektől, amiket belém nyomtak, még rosszabbul lettem. A békés, de takaréklángon működőképes némaságot katatónia-közeli magatehetetlenség váltotta fel. Most már tényleg kiszolgáltatott voltam, de legalább jól körülírható volt az összes diszfunkcióm, vagyis volt egy kódomban egy kartonba írva. Rend = béke = egészség. (Ezt írta táblára egy sárga fogú ötvenöt körüli nő valamelyik foglalkozáson.)

Amikor kijöttem, már tudtam, hogy elektronikus zenész leszek. Beszereztem az első kütyüket, egy szintit, meg egy nagyon kicsi hangcuccot. Nem volt még érdemben használható internet, és nem is nagyon ismertem senkit, aki

csinált már ilyesmit a környéken. Külföldi magazinokból tájékozódtam, Németországból rendeltem mindent és kísérleteztem. Vagyis azt tettem, ami nélkül nem érdemes reggel felkelni. „A kísérleti elektronika nélküli élet nem embernek való élet”- mondta volna a görög bölcs, ha akkor már létezett volna avantgárd techno.

83

Miért ne raknék össze egy albumot-gondoltam, ahogy kezdtem magabiztosabb lenni. Elvégre levél a művészet, amit ismeretlen barátoknak küldünk szét a világba - mondta valamelyik orosz író. Én pedig pont ebben szenvedtem a legnagyobb hiányt, főleg az intézet után, mikor elterjedt rólam az egész gimiben, hogy „valami pszichopata” vagyok...

„Intézetünk célja a beteg minél hatékonyabb társadalmi integrációja.”

Szerencsém volt, mert aránylag sokan haraptak a földalatti újdonságokra, így az én szerzői kiadású, pár száz példányszámú lemezemet is elkaptokták, ezáltal kialakult egyfajta kult-státuszom. Nem volt még divatszós az „underground”, vagyis nem aggatták minden idiótára. Voltak mainstream arcok és voltak művészek, kis közönséggel. Én az utóbbi táborba kezdtem tartozni és ez nagyon tetszett. Sok szimpatikus, érzékeny embert megismertem, még barátaim is lettek.

Már egyetemista voltam, de nem jártam be. Leginkább éjszaka voltam fenn, ha nem zenéltem, akkor is kinn lógtam valakikkel. Ekkor indult be csak igazán a hazai drogpiac, és én igyekeztem mindent kipróbálni. Ma ismert arcom azokban az években vésődött fel fejem elejére. Hiszen két részletben születünk meg: egyszer a világra hoz minket valaki más, aki építeni kezd minket, aztán mi magunk kezdjük el leépíteni magunkat. Ahol a két folyamat találkozik, az lesz a mi arcunk.

Mai fejemmel már nehezen értem, hogyan, de volt nő, akinek pont ez a konstelláció (arc) indította be a fantáziáját. Tulajdonképpen ő szedett fel. Akkoriban csak én live-oztam a városban, vagyis sejtésem se volt a fellépések előtt, miből fog állni a műsor. Volt, hogy elaludtam, miközben egy hangot tartottam ki húsz percig. Ennek megfelelően a fellépésem végére csak páran maradtak (maradhattak) a teremben. Ő volt az egyik, két barátnőjét hagyta ott, és beszélgetni kezdtünk. Narancssárga haj, dramaturgnak készül (másodév), csak lenéztek a többiekkel az albiból, tök érdekes, amit csinálok. Nem volt esélyem.

Egy évig voltunk együtt, és azt hiszem, amikor lelépett, én még szerelmes voltam, de ő már nem. Nem tudta megemészteni, hogy tényleg művész akarok lenni, és nem sikeres. Egyszer azt mondta nekem, hogy a patkánylukamban

fogok megrohadni. Erre azt válaszoltam, legközelebb valami DJ-re másszon rá, az a szellemi szint nem tölti majd el kisebbrendűségi komplexussal. Így teltek napjaink, aztán vége lett.

84 Azóta a külföldi fellépéseim díjából tudtam venni egy kis garzont a város peremkerületén. Mivel egyre inkább eltávolodtam a hazai szcénától, amúgy sem zavar, hogy nem tudok bemenni a belvárosba olyan gyakran. Kiúttettem a legnagyobb falat, és egy óriási ablakot tettem a helyére. Minden reggel egy kis Hiroshima: a gyilkos ragyogás megkezdí pusztítását és egész kora délutánig perzseli a falakat, a hangcuccomat, a bútorokat. Nem tartozom azok közé, akik a globális felmelegedés meg az ózonréteg eltűnése miatt nyavalyognak. Én a szerelme vagyok ennek a folyamatnak, titkon abban reménykedem, megérem az emberiség végső kihalásának kezdetét. Bár erre egyelőre nincs esélyem, a bőrömön évről évre érzem, hogy a halál egyre erősebb állítások formájában üzen. Én minden szavára figyelek, minden cseppjéből magamba öntöm annak a mérregnek, aminél édesebbet még soha nem kóstoltam.

Már csak külföldön figyel a munkásságomra néhány ínyenc, általában két-évenként gurítok egy lemezt, amit a detroit-i sznobok meg a japán avantgárd-rajongók az egekbe dicsőítenek olyan lapokban, amiket csak ők olvasnak: *„Nem volt még a kietlenség olyan kegyetlen, az üresség olyan gyűlöletes, mint ezen a lemezen. Az utolsó óra fájdalom, de nem a haldokló emberé, hanem az embernek, mint olyannak a bomlásáé. Nem a teljesség utáni sóvárgás, hanem az ínségben való kéjteljes táplálja azt a művészt, aki erre képes. Ki ő, miért teszi ezt velünk, miért kínozza meg minket és mi miért vagyunk ennyire hálásak neki?”*

Itthon senki nem foglalkozik velem és ez így van rendjén. Mióta emberek közé sem járok és ők sem járnak hozzám, végre elhagynak a szavak. Az agyam nem használja azt a frekvenciát, ahol az emberek a hétköznapi életben – a politikában, a magánéleti játszmákban – az örületbe kergetik egymást. Kinőttem őket.

Persze azt nem mondom, hogy a külföldi rajongóim teljesen értenek. Egyfolytában azzal jönnek, hogy sivárság, kietlenség meg hasonló. A szerelem szót még egyszer nem láttam leírva egy kritikában sem. Pedig szerelem ez, olyan, amilyenről nem is álmodhatnak ők, akik egy meghaladott történelmi kor polgárai. Fogalmuk sincs róla, mekkorákat élvezek, amíg azok az albumok készülnek, amiket hallgatnak. Érzékiségtől tocsogó, bestiális erotika ez, a valódi szerelem. Egyszer majd felfedeznek – az eljövendő világ profétájaként

fognak emlegetni, akit még nem érthetett meg egy olyan primitív világ, ahol az emberek egymással éltek szexuális életet.

Pár évig még kitart a spórolt pénzem és az az örökség, amit nemrég rám hagytak. Hetente egyszer lemegyek a boltba zöldségekért, tésztafélésekért meg konzervért. (Az automatánál fizetek, nem a pénztárnál.) Nem fogok visszatérni a szó- és fogalomrabszolgák kicsinyes játszóterére soha már. Nem lenne méltó, nem lenne értelme. Azt sem fogom megvárni, hogy éhen haljak: a hangrendszeremből magamba fogom vezetni az áramot egy dróton keresztül, miközben a számítógép rögzíti az egészet. Ez lesz az utolsó album, annak a sorozatnak befejező darabja, amin már most dolgozom.

Most ősz van, nyirkos, korhadó idő, az elmúlás szaga mindenhol embervoltomat idézi, ezért ritkábban járok ki. A télre várok, a mindenhatóra, amikor éjjel hosszú sétákat tehetek, aztán a fagytól és éhségtől remegve hazatérek és elszibbadok.

